

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji ogółem kosztów postępowania w instancji;

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi na decyzję Komisji C(2020) 8969 final z dnia 17 grudnia 2020 r., oddalającą jej żądanie, z jednej strony – stwierdzenia, że Veolia Environnement S.A. naruszyła art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 139/2004⁽¹⁾, nabywając 29,9 % udziałów w kapitale spółki Suez bez uprzedniego uzyskania zezwolenia Komisji, a z drugiej strony – zastosowania środków tymczasowych wobec tej spółki na podstawie art. 8 ust. 5 lit. a) tego rozporządzenia, skarżąca podnosi dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczy braku uzasadnienia wymaganego art. 296 TFUE. Skarżąca twierdzi, że Komisja nie spełniła wymogów określonych w art. 296 TFUE, wydając decyzję, której uzasadnienie nie pozwala ani jej, ani Sądowi zrozumieć powodów, które skłoniły Komisję do uznania, że automatyczne odstępstwo z art. 7 ust. 2 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw znajdowało zastosowanie w tej sprawie. Skarżąca zarzuca również, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji w odniesieniu do możliwości zastosowania art. 7 ust. 1 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw do nabycia 29,9 % udziałów w kapitale skarżącej jest dotknięte wewnętrzną sprzecznością. Wreszcie skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja bez wystarczającego uzasadnienia odeszła od utrwalonego orzecznictwa sądów Unii dotyczącego zasady ścisłej wykładni wyjątku od skutku zawieszającego przewidzianego w art. 7 ust. 2 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw.

Zarzut drugi, dotyczy naruszenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Skarżąca uważa w tym względzie, że Komisja naruszyła ten przepis uznając, po pierwsze, że wyjątek przewidziany w tym przepisie powinien znajdować zastosowanie do pojedynczej koncentracji planowanej przez Veolię, podczas gdy wyjątek ten był oczywiście nieistotny i w związku z tym nie miał zastosowania do tej koncentracji, a po drugie, że wszystkie czynności prawne składające się na jednolitą koncentrację powinny na podstawie tego przepisu podlegać temu samemu reżimowi prawnemu. Skarżąca uważa również, że zastosowanie przez Komisję przewidzianego w tym przepisie wyjątku dotyczącego prywatnego nabycia papierów wartościowych od jednego zbywcy stanowi kolejne naruszenie tego przepisu. Wreszcie skarżąca zarzuca Komisji, że uznała, iż Veolia spełniła warunek dotyczący niezwłocznego zgłoszenia koncentracji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2021 r. – QI / Komisja

(Sprawa T-122/21)

(2021/C 138/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: QI (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ostatecznych sprawozdań z przebiegu kariery zawodowej skarżącej za lata 2018 i 2019;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej zażalenie z dnia 16 listopada 2020 r.
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia mających zastosowanie ogólnych przepisów wykonawczych. Co się tyczy sprawozdania z oceny za rok 2018 r., skarżąca podnosi, że doszło do niezgodnej z prawem ponownej oceny świadczonej przez niej pracy na etapie odwołania. Odnosząc się do sprawozdania z oceny za rok 2019 r. skarżąca kwestionuje udział oceniającego w postępowaniu odwoławczym na wcześniejszym etapie. Wreszcie, odnosząc się do obu tych sprawozdań, skarżąca powołuje się na błąd w wykładni i stosowaniu do jej sytuacji art. 2 ust. 4 lit. a) oraz art. 4 ogólnych przepisów wykonawczych.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku bezstronności i neutralności, naruszenie obowiązku wsparcia i zasady dobrej administracji, naruszenia art. 21a regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej oraz dopuszczenie się naruszenia lub nadużycia proceduralnego.
3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego błędu w ocenie, nieprawidłowej oceny okoliczności faktycznych, podniesienie nieuzasadnionych zarzutów bez związku z obiektywnymi okolicznościami faktycznymi oraz naruszenie pojęcia obowiązku lojalności.

Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2021 r. – Mariani i in. / Parlament

(Sprawa T-124/21)

(2021/C 138/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Thierry Mariani (Paryż, Francja) i 22 innych skarżących (przedstawiciel: adwokat F. Wagner)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, EURATOM) 2020/2223 z dnia 23 grudnia 2020 r. zmieniającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 883/2013 w odniesieniu do współpracy z Prokuraturą Europejską i skuteczności dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (Dz.U. 2020, L 437, s. 49), a w szczególności zmienionych nim i dodanych art. 3 ust. 11, art. 4 ust. 2 lit. a) i lit. b), art. 5 lit. a) ust. 1, art. 7 lit. b) ust. 3a, art. 9a ust. 1–4;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą jeden jedyny zarzut, dotyczący naruszenia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), europejskiej konwencji praw człowieka, zasad ogólnych uznanych w orzecznictwie, protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów posłów, Regulaminu Parlamentu Europejskiego i statutu posła.